

[Formanden.]

tegnelse, der skifter Udseende hvert Øjeblik. Det vilde genere Forhandlingerne, hvis jeg ret ofte skulde ind paa at tale med de Talere, der staar paa Talerstolen, om, hvordan Landet ligger i saa Henseende.

Nu vil jeg bede den ærede Taler om at fortsætte og at afslutte sit Foredrag.

Himmelstrup: Det skal jeg da gøre. Jeg standsede blot i min Udvikling over for den højtærede Udenrigsminister, fordi jeg blev generet af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Henvendelse til Formanden.

Formanden: Den ærede Taler skal ikke lade sig genere af, om en eller anden forlanger Ordet hos mig.

Himmelstrup: Naar det sker saa højrestet, som det her skete, kan det ikke undgaa at genere.

Formanden: Denne Forhandling kan ikke fortsættes.

Himmelstrup: Maa jeg have Lov til at sige til den højtærede Udenrigsminister, at der kan naturligvis være Uenighed om, hvorvidt et Materiale, der fremlægges for et Rigsdagsudvalg, er tilstrækkeligt udtømmende, og det er i og for sig naturligt nok, at den højtærede Udenrigsminister forsvarer sig selv og sine Embedsmænd. Men jeg maa nu bestemt holde paa min Opfattelse: at den Fremstilling, der blev givet, var ufyldstgørende. Den var ikke gennemarbejdet, det var et Raastof, der i den sidste Time blev smidt over til et Rigsdagsudvalg, som det ikke havde Tid til at bearbejde. Og jeg synes ikke, det er rigtigt, at Udenrigsministeriet bærer sig saaledes ad, og derfor har jeg tilladt mig at paatale det. Jeg gaar ud fra, at det heller ikke vil ske mere.

Udenrigsministeriet har altid nydt Bevillingsmyndighedernes særlige Bevaagenhed; det koster i Dag næsten 10 Gange saa meget som i 1914 — jeg er ikke sikker paa, at det gør 10 Gange saa megen Nytte. Derfor forekommer det mig ogsaa, man kan forlange et ordentligt Arbejde fra dette Ministeriums Side. Det er ikke Rigsdagens eller Rigsdagsmændenes Opgave at bearbejde Raastof, det skal gøres af Ministerierne. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at der muligvis havde været Tvivl til Stede hos Medlemmerne om Rigtigheden, og derfor havde han foreslaaet et Samraad. Ja, det er naturligvis en Udvej, men det er jo ikke

muligt i de Dage, der nu er tilbage af Samlingen, at skaffe Tid til det, og jeg maa ogsaa ærligt erkende, at der laa et bestemt Formaal i dette at bede om en skriftlig Redegørelse, for saa har man noget positivt at holde sig til, og det er en Erfaring, vi alle sammen har gjort ved Forhandling med den højtærede Udenrigsminister, at Udenrigsministeren er jo en Mester i mange Ting, men han er først og fremmest en Mester i, lad mig sige det paa den Maade, det næsten overflødige Ordgyderi, saa at man ikke kan blive helt klar paa, hvad der i Virkeligheden bliver tilbage. Derfor er ogsaa et Samraad frugtesløst med den højtærede Udenrigsminister. Det er det, der er det beklagelige, og det er derfor, jeg for mit Vedkommende ikke har ønsket Samraad, idet jeg mente, at selve Hovedtrækkene af det, vi vilde have konstateret af dette Materiale, var man i Stand til, om end med et betydeligt Arbejde, selv at trænge ind i.

Den højtærede Udenrigsminister og jeg er jo i og for sig enige om det, jeg anser for at være glædeligt, at Bindingerne, det vil sige vore Forpligtelser med Hensyn til Indkøb fra England, faktisk ikke er steget, i hvert Fald da kun ganske lidt, fra 1936 indtil Dato. Nu sagde den højtærede Udenrigsminister, at han i 1936 havde givet Meddelelse om disse Bindingers Størrelse. Det har jeg aldrig benægtet, tværtimod har jeg selv sagt i mit første Indlæg, at ved Tilægstraktatens Ratifikation blev disse Spørgsmaal behandlet i Udvalget, om end ikke nær saa indgaaende, som vi nu forstaar det er sket ved Brevvekslingen mellem den danske og den engelske Regering. Men det, som den højtærede Udenrigsminister har gjort, er netop dette at give det Udseende af, at vore Forpligtelser har været voksende siden 1936. Jeg mener tværtimod, de har været faldende, af den simple Grund, at de er blevet mindre byrdefulde; naar de andrager en mindre Andel af vor samlede Indførsel, end de gjorde i 1936, saa maa nødvendigvis vor Frihed blive større.

Den højtærede Udenrigsminister har ved sin Anvendelse af dette Forhold i den almindelige handelspolitiske Diskussion, navnlig vedrørende Forholdet til Tyskland, givet Rigsdagen og Offentligheden Indtryk af det modsatte. Det gjorde den højtærede Udenrigsminister f. Eks. i sin Finanslovtale her den 14. Oktober, og det er noget, den højtærede Udenrigsminister gør hver eneste Gang, han kommer ind herpaa. Det er en Ting, som det forekommer mig, at navnlig Udenrigsministeren ikke skulde gøre, fordi det er et Misbrug af et Forhold, som skal